

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9574/2024
26.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Дамир Перић, адвокат у ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2427/23 од 16.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2427/23 од 16.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2427/23 од 16.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 54108/2021 од 05.06.2023. године, ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање, ставом другим усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је у ставу трећем изреке обавезан тужени да тужиоцу исплати новчани износ од укупно 2.241.200,00 динара, са законском затезном каматом почев од 05.06.2023. године, као дана пресуђења до коначне исплате, на име накнаде за фактички експроприсане непокретности парц бр. .. површине 2 а 6 м² и .. површине 2 а 25 м², уписане у ЛН .. к.о. Сремска Каменица, које представљају саставни део улице у Сремској Каменици, насеље Чардак. У ставу четвртом изреке утврђено је да је тужени носилац јавне својине на наведеним парцелама, па се обавезује да у року од 15 дана од дана правноснажности ове пресуде о свом трошку изврши пред РГЗ СКН Нови Сад III упис права свог власништва јавне својине на непокретностима, што је тужилац дужан признати и трпети. У ставу петом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име прибављања писане документације за потребе овог поступка исплати износ од 10.615,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 05.06.2023. године као дана пресуђења до исплате. У ставу шестом изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади

трошкове парничног поступка у износу од 301.275,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2427/23 од 16.11.2023. године, делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 10.615,00 динара (за прибављање писмене документације) почев од 05.06.2023. године до дана извршности пресуде, док је у преосталом побијаном делу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада за фактичку експропријацију тужиочевих парцела ближе описаних у изреци првостепене пресуде. Нижестепени судови су утврдили да су према планској документацији предметне парцеле намењене за јавну саобраћајну површину на терену неподесном за градњу. Парцеле су приведене намени и представљају улицу у Сремској Каменици насеље Чардак, саобраћајно су опремљене асфалтним и туцаничким коловозом и комунално су опремљене. Вештачењем је утврђено да тржишна вредност предметних парцела износи 5.200,00 динара/м², те да тужилац није добио накнаду за спорне парцеле, а депоседиран је са истих. Из наведених разлога, нижестепени судови су тужиоцу на име накнаде за фактичку експропријацију тужиоцу досудили укупан износ од 2.241.200,00 динара са затезном каматом, као и износ трошкова које је тужилац имао ради остварења свог права (трошкови за прибављање информације о локацији и трошкови прибављања урбанистичке информације о локацији).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Побијана одлука донета је применом одредбе члана 58. став 1. и 2. Устава Републике Србије, члана 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 10. став 2. Закона о јавној својини и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Наводима ревизије тужени оспорава

правилност утврђеног чињеничног стања, што није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде за фактичку експропријацију тужилац је поднео 03.11.2020. године, а вредност предмета спора побијеног дела износи 2.241.000,00 динара, што представља противвредност од 19.062,49 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић